

BÉKEHÍRNÖK

„A jövő a béke emberé!”

XXII. (LXXII.) 19. SZÁM

A MAGYARORSZÁGI BAPTISTA EGYHÁZ LAPJA

1978. MÁJUS 7.

A szülők felelősségéről

Példabeszédek 3:5–12.

Már az ószövetségi ígék ismerete nem hagy kétséget afelől, hogy Isten félreérthetetlenül kötelezővé tette a hívő atyáknak a biznyságtételt. Felkérte őket hogy beszéljenek a fiaknak hívő tapasztalataikról és az Isten dolgairól. Ismereteik, hitük közlésével végezzenek lelki magvetést. Nagyon szép példa erre a fentebb idézett Ige. A bölcs tanácsait szükség, értelmi fejlettség és lelki igény szerint kell alkalmazni. Programszerű tennivalónk az idézett igei kötelezettségek hangsúlyozása mind a felnővő gyermekeink, mind a felnőttek érdekében, akik vágnak az igazság megismerésére.

Sajátos, hogy míg a csíráképes mag vékában van, képtelen csíráat hozni, nem fakad belőle új élet. A jól megművelt talajban azonban hamar kikel. Az elhallgatott igazságok is rejtett magvak maradnak és nem teremhetnek jó gyümölcsöt.

A magvetés és lehetőség; szükségszerűsége, de köteleesség is. A mai ember mindhárom funkció jelentőségét ismeri. „Mert szelet vetnek és vihart aratnak.” — mondja az Írás (Hós 8:7). Arról is olvastunk, hogy sokszor a könnyek között történt vetés vidám aratást eredményezhet (Zsolt 116:5). Értelmes ember nem hagyja vetőmagját zsákban. Alkalmas időre vár, hogy vethessen.

Sajnos, a lelki magvetés területén van a legtöbb mulasztás és visszasság.

Sok szülő elhanyagolja a magvetés elemi feltételeit, a jó talajmunkát. Nem foglalkozik gyermeke lelki nevelésével. A fontossági sorrend végén szerepel a kérdés: Vajon mi lesz a gyermekem lelkével? Pedig sokszor hallhatta a serkentést: „Korán vedd el a magot...” A testi fejlődés és épség érdekében mindent megtesznek. Biztosítják az egészséges táplálkozást, a jóminőségű ruházatot. Valósággal agyonszeretik a gyermek testét, de felelőtlen „majomszeretettel” sorvadni hagyják gyermekük lelkét.

Sok szülő sajnálja a vetőmagot, az elmondható biznyságtételt, pedig a biznyságtétel szolgáltatára is igaz: „Van olyan, aki bőven adakozik, és annál inkább gazdagodik; és aki megtartóztaja a járandóságot, de ugyan szűkölködik” (Péld 11:24). Bűn a tanító szó megvonása. A tapasztalat bizonyítja, hogy csak az igei nevelés szép szavából ért a gyermek, de bárki más is. Az is lehetséges, hogy némelyek szegyelek a lelki magvetés szép szavait, mert tudják, hogy náluk nem minden követendő valóság, ami szépen hangzik.

Az is rossz dolog, hogy minden jó eredményt a nevelőktől várnak. Gondolják az ilyenek: azért járatták gyermekeiket az iskolába, hogy a nevelők embert faragjanak az apróságokból. Nem is vitás, hogy a pedagógusok igazi hivatástudattal, kevés elismeréssel, nagyon is megbecsülésre érdemes munkát végeznek. Megint mások azt gondolják: azért visszük magunkkal gyermekeinket bibliakörbe, istentiszteleti alkalmakra, hogy az Ige szolgáló pótolják az ő sok mulasztásukat is.

A szülői felelősség fontosságát ismerve kéri a pedagógusok a szülők körültekintő figyelmét a szülők körülményeinek, a szülők körülményeinek, a szülők körülményeinek. Ezért kívánjuk mi lelkigondozók is, hogy tartassanak odahaza könyörgések, kegyes elmélkedések a család minden tagjával. Egyformán szükséges az otthoni, az iskolai és az igei lelki foglalkoztatottság. Hívó családokban elmaradhatatlan a diákokért, nevelőként való imádkozás és a Jézus Krisztusról mondandó vallás-tétel.

A legjobb igyekezet mellett is könnyebb mulasztani, mint minden tekintetben körültekintőnek és figyelmesnek lenni. Ha mindent megtennénk is, csak rest szolgák lennénk. Sajnos, van sok bűn, de a tanítás elmulasztása a leg-súlyosabbak közé tartozik.

Rácz István

„Tiszteld atyádat és anyádat!”

Amikor Isten törvényt hirdetett népének, első között rögzítette a jelzett parancsolatot. Ez a parancsolat az újszövetségi Szentírásban is megtalálható. Jézus említi, amikor a farizeusokkal, írástudókkal beszélget (Mt 15:4). Amikor pedig a gazdag ifjúval beszél, a parancsolatok között említi a fentit is (Mt 19:19; Mk 10:19). A törvénytudó érdeklődésére is felhívja a szülői tisztelet elengedhetetlenségét (Lk 18:20). Pál apostol, amikor a keresztyén házirendet közli az Efesusban élő hívőkkel, az első közt írja a szülői tisztelet fontosságát. (Ef 6:2). Pál külön kiemeli, hogy ez az első parancsolat, amely ígérettel van egybe kapcsolva. Mindezek igazolják, hogy a Szentírás szerint nagyon fontos a szülői tisztelet.

A polgári törvények is megkövetelik a szülői tiszteletet. A gyermek köteles gondoskodni a szülőiről. Ha megfelelő feladatáról, a törvény szigora kötelezi erre. Szomorú, ha ez előfordul, mert csak anyagi kérdést old meg, de szeretetet nem juttat a szülőnek. Márpedig a tisztelet alapja csak szeretet lehet. A szeretet olyan érték, ami semmivel sem pótolható. A szeretet egyik jele az engedelmisség. Az Írás mondja ezt és nem ember. Pál több helyen ír erről (Ef 6:1, Kol 3:20). Az engedelmisség hiányát bűnnek mondja az apostol (Róm 1:30). Az ige szerint ezek méltók a halálra (Róm 1:32). Kemény beszéd ez, mondjuk. A tiszteletlenség, szeretetlenség következménye súlyos büntetés. Alig képzelhető el, hogy aki nem becsüli szüleit, az másokat majd őszintén fog szeretni.

Mégis, sokan vétenek ellene. Vannak akik tudatlanul, vannak akik Isten szavát ismerve követik el a bűnt. A büntetés kétszeres. A vétkező nem nyerheti el az ígéretet, mely a parancsolat megtartásával jár, mert a bűn zsoldja a halál.

Miért kell tisztelni, szeretni a szülőket? Már szóltunk arról, hogy ez Isten törvénye. Törvényt — büntetlenül — megszegni nem lehet. Ez az egyetlen fontos tényező elég volna ahhoz, hogy engedelmeskedjünk Isten szavának, az ígének. Sok más is ennek fontosságát mellett szól. A csecsemőből sok nap, sok év múlva lesz magáról gondoskodó ember. A szülő gondoskodik gyermeke minden szükségéről. A testi javakat éppen úgy biztosítja, mint a szellemieket. Ha a szülő nem gondoskodik gyermekéről, a törvény ellen is vét. Nagy általánosságban nem kell az apát vagy anyát rákényszeríteni feladata betöltésére. Sokkal több gyermek felel meg szülei iránt, a kötelező tiszteletéről, szeretetéről, mint szülő. A sok anyagi jó kötelezi a gyermeket (az élelem, ruha, stb.). A sok átvirrasztott éjszaka, a könnyek, a lemondás, a fel nem számítható szeretet, mind növeli a gyermek tartozását. A kapott értékek másik fele ez. Nagy baj, ha a gyermek csak kap, de adni nem kíván semmit. Ha az évek múlása feledtetni a múltat. Az anya nem feledkezhet el gyermekéről. Vajon a gyermek elfeledkezhet-e a szülőiről? A szülő szellemi, mennyi javakat is juttat gyermekének. Köteles ezt tenni. Nem ember kötelezi erre. Nem tehet másként; ez el benne. Minden gyermek felnevelése mögött az élet egy része van. Ezért illik tisztelni a szülőt. A sok munka nem múlhat el nyomtalanul. Mondja az ige, kiáltja az élet szinte minden területe; „Tiszteld atyádat és anyádat!” Ez — és nem ennek az ellenkezője — illik hozzánk. Nem követelmény ez, hanem belülről fakadó, bennünk élő erő. Nagy lelki szegénységre vall, ha erre esetenként fel kell hívni a figyelmet. Akár olvasom, akár hallom, akár nem adnom kell ezt, mert ez van bennem. Valóban ez van bennem? Nincs valami rendezni, helyrehozni való?

Tiszteld atyádat és anyádat!” Ez — és nem ennek az ellenkezője — illik hozzánk. Nem követelmény ez, hanem belülről fakadó, bennünk élő erő. Nagy lelki szegénységre vall, ha erre esetenként fel kell hívni a figyelmet. Akár olvasom, akár hallom, akár nem adnom kell ezt, mert ez van bennem. Valóban ez van bennem? Nincs valami rendezni, helyrehozni való?

A szülőknél az elmondottakon kívül többletfeladatuk is van; a bennük levő szeretet kényszerítse térdre őket! Könnyörögjenek ahhoz, aki változhatatlan! Imádkozzanak a növekvő, a felnőtt gyermekért, az iskolába sietőkért, a munkába levőért; az élet különböző területén levő gyermekekért ne feledkezzünk el az Úr elé állni! Sok veszély fenyegeti a gyermekeket. Esetenként már nem tudunk semmit sem tenni. Egy fontos tennivaló mégis marad: az Úrra bízni őket. Valószínű sok szülői szív török össze engedetlenség, tiszteletlen gyermekek miatt. Lehet, hogy sok szülő napjai kevesbűnnek meg gyermekeik engedetlensége miatt; a parancs, az ígéret mégis örök.

Gyermekek! Tiszteljétek atyátokat, anyátokat!

Szülők! Hordozzátok gyermekeiteket az Úr előtt, míg szó lesz ajkatokon!

Az engedetlenségért, tiszteletlenségért, szeretetlenségért a fiaknak kell számot adnia, a gyermekeinkért való imádságok elmulasztásáért mi szülők vagyunk felelősek. Az áldás sem marad el, de a következmény sem késik. Olvassuk, hirdessük: „Tiszteld atyádat és anyádat, hogy hosszú ideig élj ezen a földön!”

Patai József

„Példát adtam néktek!”

Már a megdicsőülés hegyén felhangzott: „Mester, jó nekünk itt lennünk, csináljunk három hajlékot...” Hűsvét után az apostolok úgy megszokták a jerruzsálemi felházat, hogy alig akartak belőle kimozdulni. Sault kellett ellenük feltámasztani, hogy Jézus tanúi legyenek a föld végső határáig.

Ez a bezárkózás minden kegyességi mozgalmat kísért. Minél kisebb egy mozgalom, annál nagyobb az elzárkózása. Így alakulnak ki, még ma is, az „egyedül üdvözítő” felekezetek.

Pedig ha nem megyünk el, nem leszünk az Úr Jézus igaz követői. Ő ugyanis széjjeljár, jót tett. Ha nem megyünk el, nem tudunk hitünk mellé olyan jócselekedeteket ragasztani, melyek jobba és szebbé teszik környezetünket. Nem gyakorolhatjuk igazán a szeretet parancsát. Pedig a szeretetnek olyan a természete, mint a tavaszi nap-sugárnak. Mindennap messzebb és messzebb juttatja el az éltető fényt és meleget.

Elzárkózó hívők és közösségek nem lehetnek e földnek sója és a világ világossága. Elzárkózó közösségekben hamar elalszanak a gyertyák. Sőt a hivek is. Az elzárkózó közösség hamar fel-emésztí magát.

„Eredj el!” — ennek a felszólításnak sok iránya lehet. Eredj el a paphoz, és mutasd meg, milyen változás történt életedben! Eredj el a tieidhez, és beszéld el, mily nagy dolgot tett veled az Isten! Eredj el Isten szülőjébe, és segítsd az egyház munkáját! Menjünk ki a mindennapi élet útjára! Oda, ahol lakunk és dolgozunk. Ki a mi felebará-

tunk? Az, akivel együtt vagyunk. Az, aki legjobban rászorul a segítségre.

Ha mégsem megyünk el, majd elmennek mások. Azok, akiket mi hitetleneknek tartunk. Megtörténhet, hogy akik a felházban állandóan Uram-Uramoznak, kimaradnak Isten országából, és azok mennek be, akik cselekszik a mennyi Atya akaratát.

„TE IS”
Örülök, hogy az Igének ez a szava nem valamilyen egyházi tisztségre vonatkozik. Kezdetben vala a papság. Mindent Mózes intéz, míg Jetró ki nem oktatja őt. Azután is csak a papok hordozták a szövetséggládát, a füstölőt... Mindent a papok végezzenek? De hát ők is emberek! Ők sem tudhatnak mindent. Ők is tévedhetnek. Ők is elfáradhatnak. Ők is eleshetnek. Hamarabb összeomlik az az épület, amelyet csak két-három oszlop tart, mint az, amely számos oszlopon nyugszik.

Ma az egyetemes papság idejét éljük. „ÉN” — ebbe csak én férek bele. De rossz az az élet, melynek középpontjában az „ÉN” trónol. A „TE” széles birodalom. Belefér mindenki. Te is, aki ismered az evangéliumot. Te is, aki azt mondod, hogy Krisztust követed. Te is, aki azt állítod, hogy Istened a szeretet Istene, vallásod a szeretet vallása. „AKKÉPPEN CSELEKEDJÉL!”

Úgy, ahogy a samaritánus is tett. Ő azonnal segített, amikor a szükségét látta. A samaritánus megnyitotta mindazt, ami eddig zárva volt mások előtt. Az olajoskorsót. A borostömlőt. A pénztárcát, Istennek hála, nyíladozik az egyház szemé. Látja, hogy nem miből áll a világ. Látja, hogy más juhait is vannak a jó Pásztornak.

Látja, hogy az utca másik oldalán élők felebarátaink, sorstársaink, akikkel jó és rossz sorsban egybe vagyunk kötve. Istennek legyen hála, nyíladozik az egyház szíve is. Mindig nagyobb lesz. Mindig többen férnek bele. Nemcsak egyháztagok, hanem egyházon kívüliek is. Nemcsak az egyház gondjai, hanem a világ sebei is. A háború, az éhség, a tudatlanság, a fegyverkezési verseny, a faji megkülönböztetés... Istennek legyen hála, nyíladozik az egyház keze is. Ha valahol árvíz, aszály, földrengés és egyéb természeti csapás miatt segíteni kell, nemcsak a Vöröskereszt, a Vörös Félhold szervei jelennek meg, hanem az Egyházak Világtanácsa, a római pápa, a Weltblich nevű egyházközi szervezet segítő alakulatai is. Sőt az egyház tagjai is mind jobban átérzik, hogy misszióterület nemcsak a papi hivatás, a külmisziós szolgálat, hanem mindaz a hely, ahol az egyház tagjai élnek. Az egyház megnyílt ajka mind erőteljesebben hirdeti, hogy Jézus Krisztus Úr az Atya Istent dicsőségére. Ma sokan emlegetik az igehirdetés válságát. Én nem hiszek benne. Nem az igehirdetés van válságban, hanem az emberek igénye. Nem kell az Ige sok embernek, bármilyen világosan hangzik is az.

A samaritánus nem bízta a bajba jutott embert szociális munkát végző csoport gondjára. Ma sokan várják, hogy mindent a tanács, a mentők, a szakszervezet oldjon meg. Ahhoz, hogy a világ szebb, boldogabb, jobb legyen, nem elég a pénz, a használt ruha. Szív is kell. Jó szó is kell, emberközelség is kell.

Ő mondta: „Példát adtam néktek, hogy amiképpen én cselekedtem, ti is akképpen cselekedjétek”. Békefi Pál

Gyümölcsöző szolgálat

VIRÁGVASÁRNAPTÓL FÖLTÁMA-DASIG gyűjtő címen gazdag szellemi és zenei élményt jelentő előadást tartott egyházunk Központi Énekkara. A budai baptista gyülekezet meghívására az ökumenikus testvéri kapcsolat jegyében 1978. március 27-én a kelenföldi református templomban. A zenei áhitat igen hasznos húsvéthétfői közösségi alkalom volt. Ilyen rendezvény megtartására a budai baptista imaház nagyon kicsi. *Hajdu Péter* református lelkész atyánk fia és a gyülekezet testvéri jó szívvel és készséggel adta át ritka belső szépségű és kitűnő akusztikájú templomát. Az énekkart *Bányai Jenő* karnagy vezette. Bevezetőt mondott és a műsort vezette *Dobner Béla*.

A zenei szolgálatok az Úr Jézus földi életútjának három szakaszára irányították a figyelmet. Megnevezve sorrendben a következőkre: diadal, szenvedés és győzelem. A diadalúton élénk állt az éneken virágvasárnap alázatos és mégis diadalmas Jézusa. A kórus a következő műveket énekelte: Bárdos: Áldott, ki az Úr nevében jó, Möhring: Ti népek, tapsoljatok! Faure: Virágvasárnapi himnusz. Ezt a szolgálatrészét *Vincze Zsuzsánna* költeménymondása zárta. A szenvedés útja című szakaszt *Beharka Pál* orgonaművész testvér játéka vezette be. Bach: Ó, Krisztusfő, te zúzott c. korárelőjátékkal. Az énekkar előadásának kiemelően szép része volt a következő művek interpretálása: Croce: Fájdalom Férfia, Michael Haydn: Fényes nap éjre vált és Mozart: Ave verum corpusa. Az igehirdetés szolgálatát *dr. Szakács Imre*, a budai gyülekezet lelkipásztora végezte. Lk 24:36—49 alapján. Így érkezünk el a Győzelem útja címen összegzett művek meghallgatásához. A mi Urunk Jézusnak halál feletti győzelmét ujjongó örömmel zengte az ősrégi gregorián dallam nyomán Gárdonyi: Krisztus föltámadott című művének énekelésével a kórus. Fokozta a győzelem feletti lelkesült örömet Istent magasztaló érzéseit mind a hallgatókban, mind az énekesekben *Bányai: Föltámadt Jézus, Nagy Király* című műve.

A zenei áhitat több szintű és hangulatú művei után méltó befejezése volt a jól összeállított prózái és zenei programnak Händel oratóriumának befejező részéből a 45. recitativó „Ímé egy titkot mondok néktek, és a 46. ária „A trombita szól”... *dr. Meláth Ottó* előadásában. Majd az orgona és kórus együttesében a mindig magával ragadó 51. kar „Ámen” zárta a jó gyümölcsöt már a helyszínen meghozó eredményes szolgálatot.

Köszönjük mennyei Atyáknak a lelki élményt jelentő szolgálatokat. Áldja meg az Isten *Bányai Jenő* karnagy testvért, aki immár több mint húsz esztendeje áll a kórus élén. Nyugodjék meg az énekkar minden tagján is mint áldás az Úrnak való szolgálati lelkülete.

Dobner Béla

„Változtatni és változni”

Az Európai Ökumenikus Ifjúsági Tanács március 22—29 között a franciaországi Glay-ben konferenciát rendezett, melyben a Magyarországi Egyházak Ökumenikus Tanácsát *ifj. Almási Mihály* (baptista), *Bizik László* (evangélikus) és *Tamás Gábor* (református) lelkészek képviselték.

A megbeszéléseket a főtéma határozta meg: „Változtatni és változni”. A 28 országból érkezett közel 200 résztvevő négy szemináriumban foglalkozott a következő témákkal:

1. Leszerelés, béke, enyhülés.
2. Világgazdaság.
3. Emberi jogok.
4. Spritualitás és szekularizáció.

Az ún. „családi csoportok” lehetőséget nyújtottak két vagy több ország küldötteinek a találkozásra és az ifjúsági munkával kapcsolatos tapasztalatok cseréjére. Ezekben a találkozókban sok kérdést kaptam *Billy Graham* magyarországi útjára vonatkozóan. Az 1978-as szabadegyházi naptár (Békesség néktek!) jó szemléltető anyagot biztosított a beszámolóhoz. Esténként a nagyheti események jegyében rendezett istentiszteleteken vettünk részt, amelyeket nemzeti programok tettek változatossá.

A találkozó, a különböző nézeteket valló keresztyének közötti közeledést szolgálta — a fent említett témák jegyében — eredményesen.

Ifj. Almási Mihály

Látogatás Romániában

Az Evangéliumi Pünkösdi Közösség 50 éves jubileumi ünnepe alkalmával — ez év februárjában — hivatalos vendégként hazánkban jártak a romániai pünkösdi képviselői *P. Bochian* és *A. Vamvu* testvérek. Vendégeinket fogadta hivatalában *Palotay Sándor* testvér, a Magyarországi Szabadegyházak Tanácsa elnöke is. Ekkor hívott meg *Pavel Bochian* testvér, a Romániai Apostoli Gyülekezetek Közösségének elnöke hivatalos romániai látogatásra egy küldöttséget közösségünkben.

Testvérünk *Palotay* testvért kérte fel a delegáció vezetésére.

A küldöttségben *Palotay Sándor* testvéren és feleségén kívül közösségünk képviselőiben résztvevő *Tóth László* alelnök és *Makovei János* titkár, akik március 28 és április 4 között tettek eleget a meghívásnak.

Március 28-án a kora délutáni órákban érkezünk Aradra, utunk első állomáshelyére, ahol *Pavel Bochian* elnök testvér és *Petru Ardeu* testvér — az egyik aradi gyülekezet lelkipásztora — vártak nagy szeretettel.

Látogatást tettünk az aradi alközpontban, ahol *P. Bochian* vezetésével több lelkipásztor jelenlétében folytattunk megbeszélést. Tájékoztattuk egymást közösségeink életéről. Örömmel állapítottuk meg, hogy testvéreink fáradozását — melyet az evangélium ügyében tesznek — Istenünk gazdag áldása kíséri.

Igen nagy öröm volt testvéreink számára, hogy Aradon a közelmúltban lehetővé vált egy új imaház felépítése. Ebben az új imateremben kb. 2200 ülőhely van, de ez is kevésnek bizonyult este, az istentiszteleten résztvevők számára, amelyen *Palotay* testvér köszöntötte a jelenlevőket a Magyarországi Szabadegyházak Tanácsa nevében, majd a Lk 24:13—35 alapján ígét hirdetett.

29-én *Bochian* testvér kíséretében továbbutaztunk Temesvárra, ahol első este a magyar nyelvű gyülekezetben, majd második este a két román gyülekezetben hirdettük az ígét. Mindegyik gyülekezetben tapasztaltuk Urunk áldását és különösen megragadott minket az a lelki szomszúság, melyet a hallgatóknál tapasztaltunk.

Pénteken tettük meg az utat Temesvárról Bukarestbe, ahol másnap találkoztunk a közösség központjában az elnökséggel. Testvéri beszélgetést folytattunk, majd ebéd után Constancába utaztunk. Constancában a vasárnap délelőtti úrvacsorai istentiszteleten igehirdetést végeztünk. Ezután visszatértünk Bukarestbe, ahol az istentiszteleten ismét találkoztunk *Palotay* testvérekkel. Ez alkalommal is meggyőződhetünk arról, hogy fáradsággal nem törődnek az igehallgatók, akiknek nagyletszámú jelenléte mellett tartottuk a háromórás istentiszteletet. Ezt sokan a zuhogó esőben kívül állva hallgatták.

P. Bochian testvér, mint házigazda, köszöntött minket, majd felkérte *Palotay* testvért igeszolgálatra. Ez alkalommal a Máté 25:14—30 versei alapján hallhattunk arról a felelősségről, mely a tálentumokkal ellátott szolgákra nehezedik.

Az istentisztelet kedves színtöltője volt a gyermekkórus szolgálata, valamint a jól felkészült énekkar lélekemelő kóruszámait. Köszöntést adtunk át mi is gyülekezetünk nevében a testvéreknek, majd meghatottan búcsúztunk a gyülekezetől.

Este ünnepi vacsorán vettünk részt, ahol a gazdag vendéglátáson túl szeretetteljes beszélgetésben volt részünk.

A testvéregyházak életéből

A H. N. Adventista egyház IX. Unió Választókonferenciája

A H. N. Adventista Egyház 1978. április 13—14-én tartotta Országos Vezetőségválasztó Konferenciáját. Az egyház szervezeti szabályzatában meghatározott feltételek alapján előkészített és megtartott konferencián részt vett a Generál Konferencia képviselőiben *Edwin Ludescher* testvér az Euro-Afrika Divízió elnöke, *Erich Amelung* testvér a divízió pénztárosa, és *Otto Uebersax* testvér, az ausztriai H. N. Adventista Egyház elnöke.

A három egyházterület által delegált 274 hivatalos és a mintegy 100 meghívott vendég által alkotott konferenciái testület a legnagyobb rendben, jó lelkülettel és egyhangú szavazattal — ellenszavazat és tartózkodás nélkül — hozta meg határozatait és választotta meg az egyház vezető tisztségviselőit az elkövetkezendő konferenciái időszakokra. Az Euro-Afrika Divízió Bizottság hivatalosan jelen volt tagjai tevékenyen vettek részt az üléseken és építő javaslatokkal maguk is segítettek a határozatok megszerkesztésében, valamint a Kinevező Bizottság javaslatainak előkészítésében.

A konferencián két alkalommal képviseltette magát az Állami Egyházügyi Hivatal. *Straub István* államtitkár helyettes úr a megnyitó ünnepségen volt jelen, amelyen felszólalásában átadta

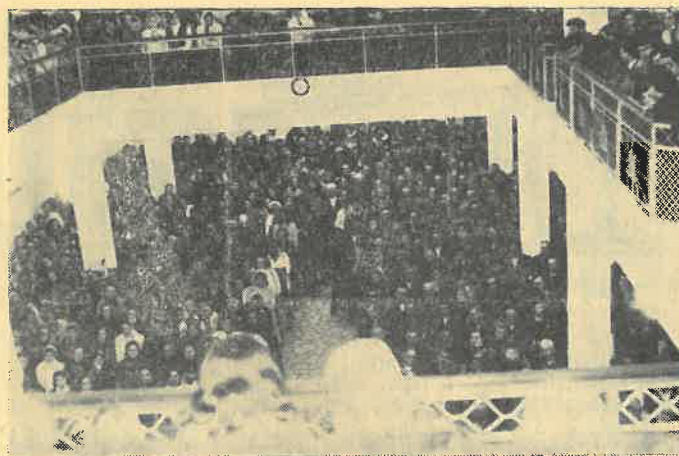
Miklós Imre államtitkár úrnak és az Állami Egyházügyi Hivatalnak üdvözlét és jókívánságait. *Dr. Pozsonyi László* úr, a Protestáns Főosztály vezetője a megnyitóünnepségen és a megválasztott egyházi főtisztviselők beiktatásán volt jelen.

Jelen volt a konferencián *Palotay Sándor* testvér, a Szabadegyházak Tanácsa elnöke is, aki felszólalásában igei, történeti eseményekre utalva mutatott rá arra a döntő fordulatra, amely bekövetkezik a közösségtől elfordult ember életében, ha engedi, hogy emmausi útján jártassa a mellé szegődő Jézus Krisztus megnyissa szemét, és visszafordítsa Jeruzsálembe, Isten népének közösségébe.

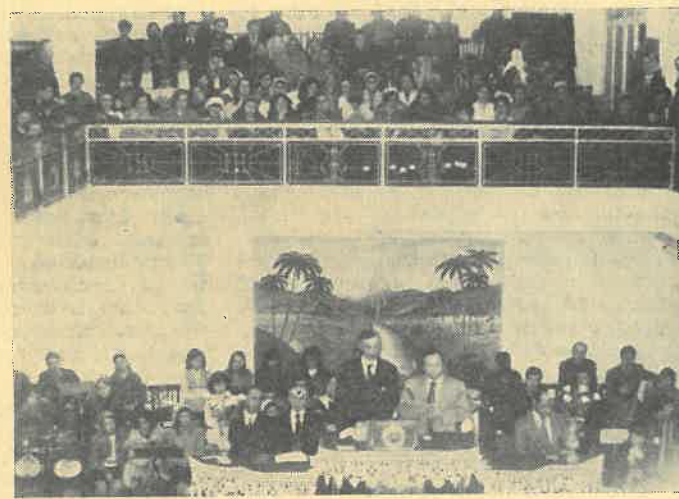
A konferencián hozott határozatok átfogják egyházunk valamennyi szolgálati területét és választ adnak azokra a kérdésekre, amelyek foglalkoztatják egyházunk tagjait; felszólítanak a komoly, istenfélő keresztyéni életre, a másokért munkálkodó áldozatos életre. A határozatok rögzítik azokat a pozitív, egészséges kapcsolatokat, amelyeket egyházunk a különböző társadalmi szervezetekkel és a Szabadegyházak Tanácsával ápol. A konferencia határozatait kifejezik egyházunknak azt a szeretetét és készségét is, amellyel visszavár mindenkit, aki valamilyen módon hajótörést

Palotay Sándor testvér felszólalása a konferencián

Az istentiszteleten résztvevők egy csoportja

Palotay Sándor testvér ígét hirdet az aradi gyülekezetben

Hétfőn reggel *Tóth László* és *Makovei János* kiküldetésük-ből Budapestre hazaindulva, Nagyváradon látogatást tettek az ottani alközpont újonnan alakított épületében, majd az egyik imatermet is megtekintették. Alkalmunk volt találkozni és beszélgetni a terület vezető pásztoraival és *A. Vamvu* országos titkár testvérral is.

Palotay Sándor meghívást kapott, hogy április 3-án tartson előadást a pünkösdi bucaresti szemináriumában a hallgatóknak. Majd látogatást tett a közösség országos központjában, ahol megbeszélést folytatott az egyház felelősségéről.

Tóth László
az Evangéliumi Pünkösdi
Közösség alelnöke

szenvedett hitében, vagy akinek kapcsolata az egyházzal az elmúlt idők megpróbáltatásai során meglazultak. Szeretettel visszavárja az egyház azokat is, akik eltávoztak soraiból.

A konferencia a következő megbízásokat adta a megválasztott testvéreknek a IX. Unió Választókonferenciát követő időszakokra:

Szakács József — egyházelnök és a kommunikációs osztály vezetője.

Erdélyi László — országos titkár és a belmisszió, valamint szombatiskolai oszt. titkára.

Oláh Károly — főpénztáros.

A három főtisztviselőt *Edwin Ludescher* testvér, az Euro-Afrika Divízió elnöke a Generál Konferencia nevében iktatta be tisztségébe. Köszöntötte őket *Oláh István* testvér, aki mint a konferencia elnöke vezette a konferenciát munkájában. Köszöntést mondott *Otto Uebersax* testvér és *Palotay Sándor* testvér is.

Az Egyháztanács tagjaiként még a következő testvérek kaptak megbízásokat:

Zarka Dénes, a Központi Egyházterületi elnöki tiszte megtartása mellett a lelkész osztály és a külkapcsolatok osztályának titkára; *Oláh István*, főrevizor; *Arvai Henrik*, a Déli Egyházterületi elnöki tiszte megtartása mellett a jóléti osztály titkára; *Szöllősi Árpád*, a Tisza-vidéki Egyházterületi elnöki tiszte megtartása mellett a diakónia osztály titkára; *Szigeti Jenő*, a nevelési osztály titkára és a lelkészképző igazgatója; *Halász István*, az intézmények igazgatója; *Fazekas Károly*, a mértékletességi osztály titkára; és *Agárdi István* revizor.

A konferenciát követő szombaton a budapesti Székely Bertalan utcai gyülekezetünkben hitméllyítő istentiszteletet tartottunk, amelyen a divízió képviselői hirdettek ígét, a zsúfolásig megtelt kápolnában.

Április 16-án tartotta az Egyháztanács alakuló ülését, amelyen *E. Ludescher* köszöntötte a plenáris ülés tagjait.

A konferenciát számtalan üdvözlő távirattal köszöntötték testvéreink, gyülekezeteink az ország különböző részéből. Örömeiket fejezték ki a divízió képviselői is a konferencián tapasztalt áldásokért és az együttléteket uraló jó lelkületért.

Erdélyi László
titkár